

SERES LILI HANNA

Habcsók

Aznapra mindenkit lemondattam Györggyel. Sikertelenül palástolta felhábordását, és ezt ő is tudta.

– Na de Úrnőm – nyávogott –, a botswanai küldöttséggel fél éve megbeszéltük az időpontot!

Nagyvonalúan legyintettem, de mivel nem szerettem volna, ha érzéketlennek gondol, elővettem aggódó őzikeszemeimet, és azt susogtam:

– Ne haragudjon, György, gondolhatja, hogy én sem így terveztem, de nagyon fontos dolog jött közbe.

György pilláimtól megenyhülve bólintott egy rövidet, és zavartan azt mormogta:

– Megoldom.

Szóval látod, megtisztítottam a napot, amikor bejelentetted magad. Bizonyára fogalmad sem volt róla, hogy a botswanai küldöttség, az erdélyi grófnő és lányai, az amerikai demokrata elnökjelölt és az orosz feministák titkárnője bosszankodik miattad. És ők sem tudtak rólad. Ismét csak én tudtam mindent, és ezt igen élveztem.

A 2-es számú magánszalombamba szervírozattam a levendulateát és a habcsókot, az enyhén citromos vizet és a tökmagos pogácsát, reméltem, kedvedre való lesz. Egy percet sem késtél, csodálkoztál is, hogy már ott ülök a bordó fotelben. Így hát dupla fölénybe kerültem megzavarodott alattvalóm előtt.

Abból, hogy nem mertünk rögtön a kínos témára térni, megéreztem, hogy ez most nem stratégiai megbeszélés, amikor nem hagyom a tábornokokat vagy a kereskedőket félrebeszélni; ugyanakkor nem is diplo-

máciai, amikor a kellemes beszélgetés alatt nem várjuk tűkön ülve, hogy kibökjük végre a lényegét. Na jó, néha olyan is van. De az stratégia.

Olyan kellemes jelenség voltál a csicsás szalonomban, hogy legszívesebben csak csevegtem volna veled, tét nélkül, jólesőn. Szívesen elmeséltem volna a szalon falait betöltő festmények történetét, egyesével, hosszan elnyújtva. A *Vadászó hajadonok* című apokrif Degas-képét például különösen. Azt bambultam a vállad fölött, aztán benned kezdtem gyönyörködni. A halványzöld ruhád nagyon nem tetszett volna, ha nem rajtad van, ha nem a te légies tested narancsos színű, szeplős bőre bukik ki belőle. De a tied volt, a dekoltázs, a puha karok, még a tarkódat is láthattam egy percre a felfogott gesztenyehaj alatt, amikor a kabátkádat elfordulva a fotel háttámlájára borítottad. Etát, kedvenc inaskámat, már korábban kiküldtem, tudtam előre, hogy így fogsz viselkedni, nem várod meg, míg megengedem, hogy leülj, és csak úgy a háttámlára borítod a kabátod. Tudtam, hogy Eta elájulna.

Persze nem szemtelenségből tetted mindezt, egyszerűen csak nem tudtad, mi a szokás, én pedig nem akartam, hogy megtudd. Mint mondtam, a tárgyra sem akartam rátérni, egyáltalán nem, de a tárgy ott lebegett a szépen megrakott asztalunk fölött, és mi nem tudtunk tőle rendesen beszélgetni.

– Ki kezdi? – kérdeztem végül kedves mosollyal. Ami vélhetően kissé szomorkás is volt.

Te meg félve pislogtál rám, nem merted kimondani, hogy naná, hogy én kezdjem.

– Rendben – mondtam komolyan, és elkezdtem. – Engem gyerekkoromban bántott – mondtam, és nem mertem rád nézni. – Több éven át, de nem emlékszem mindenre, és ez mostanában kezdett el roppant mód zavarni.

A hangomat túlságosan könnyednek éreztem, és emiatt olyan melegem lett hirtelen, hogy azt hittem, itt van vége az egész találkozásnak. Felpillantottam, te épp a levendulatea hőfokát méregetted az ajkaiddal. Nem vettél észre semmit. Nagy szippantás a cukorillatú, hűvös levegőből, és jöhet a folytatás.

– Tehát nem emlékszem, és ez rohadt szar.

Felnéztél. Megütődtem azon, hogy nem ütödsz meg a királynő szavain. Miközben olyan természetes volt a csöndes megértésed.

– Veled később történt, ugye? – kérdeztem hirtelen, pedig nem terveztem még átadni a szót.

Bólintottál. Nem szólaltál meg. Nem akartalak faggatni, de így mégis meg kellett kérdezniem:

– Tehát te mindenre emlékszel?

Egy pillanatra kellemesen belefúrtad piszkoszöld tekintetedet az enyémbe, és megköszörszülte a torkod.

– Annyiszor elmeséltem, hogy a történet, a tökéletes szerkezettel, azzal, hogy van eleje, közepe, vége, bevezető mondatok és konklúzió, azzal, hogy egy ideig egyre bővült, a tanulságokkal, a miértekre adott válaszokkal, és a bővülés után szép lassan megszilárdult egy egészé, egy történetté, ami az én egykor eleven szavaim megkövült kompozíciója lett, nos, a történet már nem engedi, hogy azt mondjam, mindenre emlékszem.

Ezt mondtad. És hogy:

– A történet függetlenedett tőlem, önálló életet él, bár életnek nem mondható ez a befagyott kompozíció, inkább csak kivált belőlem, maradjunk ennyiben. Szóval ki tudja már, mi a valóság, és higgye el, úrnőm, ez ugyanolyan idegesítő lehet, mint a maga emlékküzdelme.

– Ne magázz – kértem.

Bólintottál.

– Tehát egyikünk sem tudja birtokolni az élményeit – majdnem történetet mondtam, de nem éreztem megfelelő szónak.

Újra bólintottál.

– Erre igyunk! – kiáltottam, és csilingeltem kedvenc kis rozégold csengettyűmmel.

Tiltakoztál, ilyen korán nem iszol, én pedig elszomorodtam, hisz nem korán van, hanem ünneplésidő. Elmosolyodtál, jól van, Eta neked is hozhat egy pohárka pezsgőt. Elégedetten nyugtáztam, hogy szomorúsággal ma már a második embert hatom meg.

– És mit kezdesz a történet... vagyis az élményeiddel? – kérdeztelek, miután felhajtottuk a pezsgőt.

Vállat vontál.

– Szerintem túl sokat kezdtem már vele.

– Ez nagyon fáj – vallottam be. – Mert én még ott tartok, hogy most akarok vele kezdeni valamit. Például írni róla a szellemírómmal.

– Nyugodtan – felelted.

– Nem zavar, hogy a bátyádról szólna? – kérdeztem, és a nyelvem úgy elkezdett fájni, mintha a teával égettem volna le.

– Ő nem a bátyám – vontad meg a vállad. – Ő egy ember, aki bántott engem, téged, ki tudja, még kit, és egyébként közösek a szüleink. Az erőszak jobban összeköt vele, mint a vérünk.

Nem volt kedvem megszólalni. Ő is mélázni látszott, kedvenc marokkói szőnyegem kecses madármintáit nézegette. Kedvem lett sétálni a parkomban, de nélküle. Tehetetlennek éreztem magam, mégsem küldhettem el ezek után. Zavaromban töltöttem még egy kis teát magamnak, a porcelán kancsó forró testére borítva tenyerem. Fájdalmat nem mutatva rajta hagytam a kezem az égető kancsón, és úgy néztem, hogyan folytatom lassan a barnás, gőzölgő levét a csészembe. Aztán sűrű szoknyás ölembé rejtettem a kézfejem, hagytam bezuhanni a selyemhullámokba, mint egy meglőtt vadkacsát. Lehajtottam a fejem, de nem mertem ellenőrizni az égési sérüléseket, pedig érezni véltem a buborékvékony hólyagocskákat. Jólesett a hallgatás, bele-belefűjtam a lüktető tenyereembe. Most már maradtam volna sötétedésig így, csöndben vele.

De muszáj volt megkérdeznie, akarok-e tudni még valamit. Muszáj volt erősnek, sebeit begyógyítottak mutatnia magát. Egyszerre azt éreztem, én jobban túl vagyok rajta, mint ő. Az, hogy „túl sokat kezdett már a bántással”, olyan ember gondolatának tűnt, aki még nem kezdett eleget vele. Hirtelen bölcsnek és nyugodtnak éreztem magam. Őt pedig sajnáltam. De amint ránéztem, és elképzeltam az arcunkat egymás mellett – az enyém álmodozó és szomorú, az övé kemény, józan, sokat megélt –, kettőnk közül mégis ő tűnt bölcsőbbnek.

– Furcsa – mondtam halkán –, most az sem zavar, hogy újra összehasonlítgatom magam másokkal.

– Velem? – kérdezte meglepetten.

Bólintás helyett felálltam, kezét nyújtottam. Felállt, kezét rázott velem.

– Mindent tudsz tehát?

Rámosolyogtam.

– A habcsókból elrakatok neked.